Ühel päewal mõisa heinamaal, kui lõuna sõõdud oli ja juba loole mindi, ütles Peeter Liisale: „Mina lähan tulewa nädala „Oru“ talusse peremeks, onu saatis mulle eila käsu, et pian tema kasupojaks tulema ja Oru talu endale wätma, tema olla juba wana ja sandi terwisega.

„Mis sa arwad Liisa! — kas sa ei taha mitte mi— minu a—a—b—!“ — Wõtku see ja teine — juba sõnad jäiwad jälle kurku kinni! — Ta wõttis oma rehe ja riisus heinu kokku, nii et suits taga oli.

Juba oli hea tükk aega mööda läinud ja hulk tööd ära tehtud, kui Peeter järsku taewa poole waadates seisma jäi ja Liisale ütles:

„Wälku heidab, wihma hakkab sadama, otsime warju?“ Nende sõnadega wõttis ta Liisa korwi, millega ta iga õhtu kitsele rohtu wiis, tõmmas teise käega Liisat enesega ja tõttasiwad ühe metsa salga ääre suure tamme alla. Siin wõttis Peeter korwist laia walge lina wälja, laotas seda üle eneste peade ja tõmmas Liisat enda kaendlasse, nüüd oliwad mõlemad wihma eest kaitstud. Ikka enam tõmmas Peeter Liisat oma kaendlasse, kuni reha, mida ta lina toeks hoidis, käest maha wiskas ja nüüd mõlemate kätega Liisa ümbert kinni hakkas. — „Nüüd ehk mitte ilmaski!“ mõtles ta, ja nüüd oli temal ju „Paradiisi õnn“ wastu rindu surutud.

„Kuule Liisukene! ma ütlesin sinule juba, et „Orule“ peremeheks lähan, — aga sina! — kuidas ma ilma — sin — sinuta lähan! — kus saa jääd? — Sõnad tahtsiwad wägisi suhu kinni jääda. Ta mõtles weel ja ütles siis järsku, aga natuke ümberpöördud, mida ta isi sugugi tähelegi ei pannud: „Südamest armastud Liisakene! kas ma ei tahaks sinuga mitte „Orule“ perenaeseks ligi tulla? ma armastan sind juba koolist saadik! Sinu ema tuleb ühes oma kitsega ka sinna! — Kas sa siis mind sugugi ei armasta. — — Aga Liisikene! miks sa nutad, mis sull wiga on!“

„Armas Peeter! mina olen sind siiamaale ikka auusaks meheks arwanud, mida sa ka